

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8222201006
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8222201006.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu Okresné bytové družstvo Bardejov, so sídlom Ťačevská 1660, 085 01 Bardejov, IČO: 00 170 330, právne zastúpeného Advokátska kancelária HUSAR AND PARTNERS S.R.O., so sídlom Vojenská 14, 040 01 Košice - mestská časť Staré Mesto, IČO: 53 519 141, proti žalovanému X. G., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom W. S. XXXX/XX, XXX XX I., právne zastúpený JUDr. Matúš Hrib, advokát so sídlom Tehelná 46, 085 01 Bardejov, IČO: 42 246 237, o zaplatenie sumy 4738,93 eur s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov, č.k. 2Csp/30/2022-126, zo dňa 17.januára 2023, takto jednohlasne

rozhodol:

- I. P o t v r d z u j e rozsudok vo výrokoch I. a III.
- II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Bardejov (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „súd“) napadnutým rozsudkom rozhodol, (cit.):

I. „Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4.738,93 Eur spolu s 5,00 % ročným úrokom z omeškania zo sumy 532,16 Eur od 01.07.2019 do zaplatenia, zo sumy 1.257,47 Eur od 01.07.2020 do zaplatenia, zo sumy 1.419,88 Eur od 01.07.2021 do zaplatenia a zo sumy 1.529,42 Eur od 01.01.2022 do 30.05.2022, v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Konanie v časti o nároku žalobcu o 5,00 %-ný úrok z omeškania zo sumy 1.529,42 Eur od 31.05.2022 do zaplatenia, zastavuje.

III. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 6 ods. 1, § 8 ods. 1, § 8a ods. 1, ods. 5, § 8b ods. 1 a § 10 ods. 1, ods. 6 zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení účinnom ku dňu uzavretiu zmluvy, § 54a zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) účinného od 05.12.2018, § 52 ods. 1 až 4, § 100 ods. 1, § 517 ods.1 prvá veta a ods. 2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o výkone správy, § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka, § 144, § 145 ods. 2 a § 146 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „Civilný sporový poriadok“).

3. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení okrem iného uviedol, že žalobca si žalobou uplatnil nárok na zaplatenie sumy 4 738.93 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že je správcom bytového domu W. na ulici W. S. č. XX, XX, XX v I., zapísaného na LV č. XXXX, k.ú. I. a žalovaný je vlastníkom bytu č. XX, vo vchode č. XX tohto bytového domu. Vychádzajúc z čl. IV bod 2 a čl. V bod 1 Zmluvy o výkone správy zo dňa 02.01.2008, si žalobca dlhodobo neplní povinnosti v súvislosti s úhradou predpísaných preddavkových platieb v dôsledku čoho žalobca eviduje voči žalovanému nasledovné

nedoplatky: nedoplatok z vyúčtovania služieb za rok 2018 vo výške 532,16 eur, nedoplatok z vyúčtovania služieb za rok 2019 vo výške 1257,47 eur, nedoplatok z vyúčtovania služieb za rok 2020 vo výške 1419,88 eur a nedoplatok za neuhrádzanie mesačných zálohových predpisov v roku 2021 v celkovej výške 1529,42 eur. K predloženým vyúčtovaniam žalobca uviedol, že je v nich uvedená vyššia suma nedoplatku, ako je žalovaná suma, pretože sú v nich zarátané aj staršie nedoplatky, ktoré boli predmetom predchádzajúcich konaní. Vzhľadom na to, že žalovaný sa dostal do omeškania s plnením svojho záväzku, žalobca si uplatnil zákonný úrok z omeškania 5,00 % p. a. za nedoplatky z vyúčtovania služieb za rok 2018 od 01.07.2019 do zaplatenia, za rok 2019 od 01.07.2020 do zaplatenia, za rok 2020 od 01.07.2021 do zaplatenia a za neuhradené mesačné zálohové platby za rok 2021 d 01.01.2022 do zaplatenia.

4. V časti o zaplatenie úroku z omeškania 5,00% p.a. z dlžnej sumy 1529,42 eur od 31.05.2022 vzal žalobca žalobu späť, čo odôvodnil tým, že voči žalovanému si žalobca uplatňuje nárok titulom nezaplatených platieb za rok 2021. Aj keď žalovaný s čiastočným späťvzatím žaloby nesúhlasil, súd prvej inštancie konanie v tejto časti zastavil, odôvodňujúc, že žalovaným uvádzaný dôvod nesúhlasu nepovažoval za vážny.

5. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný je vlastníkom bytu č. XX, na X. poschodí, vo vchode č. XX, obytného domu W. súpisné číslo XXXX, postaveného na parcele XXXX/XX, ulica W. XX, v podiele X/X, čo vyplýva z výpisu z LV č. XXXX, katastrálne územie I., obec I.. Titulom nadobudnutia bytu je zmluva o prevode vlastníctva družstevného bytu č. V XXXX/XXXX. Z predmetného listu vlastníctva súd zistil, že v poznámkach je zapísané začatie výkonu záložného práva, sp. zn. 1008/2016 zo dňa 20.07.2016 na predmetný byt č. XX a spoluvlastnícky podiel XX/XXXX na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu. Ďalej súd uviedol, že medzi stranami bol sporný nárok žalobcu, keďže žalovaný tvrdil, že vyúčtovania za roky 2018, 2019 a 2020 sú nejasné a nezrozumiteľné, tiež namietal, že nerozumie z akého dôvodu žalobca žaluje len časť zo sumy uvedenej vo vyúčtovaní. Sporný bol aj nárok žalobcu za obdobie roku 2018, keďže žalovaný tvrdil, že tento je premlčaný, tiež za rok 2021, pretože tvrdil, že žalobca žaluje nezaplatenie zálohových platieb, a nie konečné vyúčtovanie. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že za roky 2019,2020 a 2021 žalovaný neuhradil žiadnu a platbu, a taktiež to, že v roku 2018 žalovaný uhradil žalobcovi čiastkové úhrady. Vo vzťahu k tvrdeniam žalovaného o úhrade platieb za obdobie roku 2018 51,38 eur a 80 eur, súd prvej inštancie uviedol, že mal nesporne preukázané, že žalovaný za roky 2019,2020 a 2021 nezaplatil žalobcovi žiadnu platbu, hoci v zmysle Zmluvy o výkone správ tak bol povinný činiť. Uviedol, že táto povinnosť žalovanému, ako vlastníkovi bytu vyplývala nielen zo znenia Zmluvy, ale aj z ust. § 10 ods. 1 a 6 zákona č. 182/1993 Z.z. Pokiaľ ide o tvrdenia žalovaného, že zaplatil 51,38 eur a 80 eur na účet žalobcu, z predložených poštových poukazov č. XXX. vyplýva, že žalovaný síce vykonal úhradu v sume 80 eur a poukazom č. XXX úhradu v sume 51,38 eur, avšak nie na účet žalobcu, keďže došlo k zadaniu chybného IBAN účtu. V dôsledku uvedeného tieto platby na účet žalobcu neprešli, čo tvrdil aj žalobca vo svojich vyjadreniach.

6. V prvom rade súd prvej inštancie považoval za potrebné vyporiadať sa s námietkou premlčania vznesenou žalovaným vo vzťahu k nároku žalobou titulom vyúčtovania nákladov spojených s užívaním a správou bytu za rok 2018. Dospel k záveru, že nárok žalobcu nie je premlčaný, keďže žalobca si nárok za rok 2018 uplatnil na základe vyúčtovania, ktoré bol ako správca povinný vykonať do 31.05 nasledujúceho roka, t.j. 31.05.2019. Žalobca vyúčtovanie za rok 2018 zaslal žalovanému 27.05.2019, čo znamená, že keď si žalobca nárok uplatnil na súde dňa 19.05.2022, stalo sa tak v zákonnej 3-ročnej premlčacej dobe.

7. Vykonaným dokazovaním a oboznámením sa s predloženými listinnými dôkazmi, ktoré tvorili súčasť žaloby súd dospel k záveru, že nárok žalobcu je dôvodný, a preto žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 4 738,93 eur spolu s úrokom z omeškania v sadzbe 5,00% ročne tak, ako to vyplýva z výroku I. tohto rozsudku. Vo vzťahu k predmetnej sume uviedol, že z predložených Prehľadov úhrad žalovaného žalobcom dospel, k záveru že žalovaný za obdobie roku 2018 mal na účet domu uhradiť sumu v celkovej výške 1 112,16 eur, (1x 122,59 eur + 1x123,57 eur +10x 128,57 eur - 419,70 eur ako preplatok z vyúčtovania z predpísaných záloh za rok 2017). Žalovaný uhradil za rok 2018 len sumu 580 eur, a preto je za uvedené obdobie povinný zaplatiť sumu 532,16 eur, t.j. ako výsledok rozdielu sumy 1 112,16 eur a 580 eur (2x50,00eur, 6x80 eur). Za rok 2019 mal súd za preukázané, že podľa mesačného zálohového predpisu platieb mal žalovaný od 01.09.2019 mesačne uhrádzať zálohovú platbu vo výške 141,14 eur. Za obdobie od januára až do augusta 2019 mal v zmysle mesačného zálohového predpisu žalovaný uhrádzať žalobcovi sumu 128,57 eur mesačne. Zo žalobcom predloženého predpisu úhrad žalovaného mal súd za preukázané, že žalovaný za dané obdobie nezaplatil žalobcovi žiadnu platbu. Žalobca vysvetlil, že ak by žalovaný platil riadne platby, tak ako by mal, jeho preplatok za

zúčtovacie obdobie by predstavoval sumu 335,65 eur. Súd mal tak dostatočne preukázaný nárok žalobcu za rok 2019 v sume 1 257, 47 eur, tj. (8x128,57 eur + 4x141,14 eur - 335,65 eur ako preplatok z výúčtovania z predpísaných záloh za rok 2018). Podľa mesačného zálohového predpisu za obdobie roka 2020 mal žalovaný zaplatiť žalobcovi v súčine 12xpo 141,14 eur. Súd prvej inštancie mal za preukázané, že žalovaný za dané obdobie nevykonal žiadnu platbu. Žalobca vykonal výúčtovanie oproti predpisu, a dospel k záveru, že ak by žalovaný platby za rok 2020 uhradil riadne, jeho preplatok by predstavoval sumu vo výške 273,80 eur. Súd uznal nárok žalobcu za rok 2020 vo výške 1 419,88 eur (12x141,14 eur - 273,80 eur) za dôvodný. Taktiež mal súd za preukázané, že za obdobie roka 2021 neuhradil žalovaný žalobcovi žiadnu platbu, a tak žalobca si voči žalovanému neuplatnil za rok 2021 nárok na zaplatenie celkovej sumy rovnajúcej sa súčinu 12 mesiacov a platby za jednotlivý mesiac, t.j. sumu vo výške 1 693,68 eur (12x141,14 eur), ale len nárok na zaplatenie sumy 1 529,42 eur. Od dlžnej sumy, ako to vyplýva z predloženého prehľadu úhrad žalovaného za rok 2021, žalobca odpočítal preplatok za rok 2020 vo výške 164,26 eur, ktorý by vznikol žalovanému, ak by riadne platil platby spojené s užívaním bytu.

8. Vo vzťahu k návrhu právneho zástupcu žalovaného na výsluch žalovaného z dôvodu jeho neprítomnosti na pojednávaní konanom dňa 17.01.2023, považoval súd tento návrh za účelový prostriedok v snahe oddiaľovať výsledok sporu. V tomto smere uviedol, že žalovaný sa na pojednávaní konanom dňa 07.11.2022 jasne vyjadril k tomu, že za roky 2019,2020 2021 neplatil žiadne platby spojené s užívaním bytu, a pokiaľ sa jedná o čiastkové platby vykonané za rok 2018, je nepochybné, že na žalobcu prešli len tie platby, pri ktorých bolo správne číslo IBAN účtu žalobcu. V tejto súvislosti súd zdôraznil, že spotrebiteľ hoc slabšia strana sporu, nemôže profitovať zo správania, ktoré nezodpovedá právnej norme, či dohode neobsahujúcej neprijateľné zmluvné podmienky. Žalovaný jednoducho neplatil platby s odôvodnením, že so správcom nemá uzavreté skoršie sporné obdobia a súd prvej inštancie konštatoval, že daná okolnosť nemôže byť dôvodom pre neplnenie zákonnej povinnosti. Vo vzťahu k návrhu na zrušenie neodkladného opatrenia, ktoré bolo nariadené vo veci sp. zn. 5C/43/2021, súd uviedol, že sa týmto nezaoberal, keďže v čase vyhlásenia rozsudku už nebolo čo rušiť, keďže neodkladné opatrenie bolo v danom čase rozhodnutím dovolacieho súdu zrušené.

9. V súvislosti s rozhodovaním o trovách konania súd prvej inštancie uviedol, že v predmetnom prípade nevzhliadol dôvody pre aplikáciu § 257 CSP. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v celom rozsahu úspešnému žalobcovi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

10. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný odvolanie, namietajúc nevykonanie navrhnutého dôkazu, nesprávne právne posúdenie veci a že súd nesprávnym procesným postupom mu znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Porušenie práva na spravodlivý proces vzhliadal najmä v tom, že žalovaný ospravedlnil svoju neprítomnosť na pojednávaní a žiadal o jeho odročenie a vytýčenie nového termínu pojednávania, aby sa ho mohol riadne zúčastniť. Potreba jeho osobnej účasti na predmetnom pojednávaní sa javila ako dôvodná, keďže nastali rozpory ohľadne úhrad, ktoré žalobca nedostal. Namietal, že súd prvej inštancie rozhodol len na základe tvrdení žalobcu ohľadne sporných platieb, čím v dôsledku neprítomnosti žalovaného na poslednom pojednávaní, došlo k porušeniu jeho procesných práv do takej miery, že bolo porušené právo na spravodlivý proces. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie v rámci svojho odôvodnenia nedostatočne odôvodnil záver o nepremičaní nároku žalobcu za rok 2018. V tomto kontexte uviedol, že pokiaľ žalobca uplatňoval nárok za rok 2018 žalobou podanou v roku 2022, je nárok premlčaný, a preto v tejto časti mal súd žalobu zamietnuť. Ak žalobca zmení svoje tvrdenia, vždy je potrebné počítat' premlčaciu dobu od tohto momentu, a vychádzajúc z uvedeného, nárok žalobcu je potrebné považovať za premlčaný. V tejto súvislosti poukázal aj na to, že už v podanom odpore proti platobnému rozkazu navrhol, aby súd vyžiadal od žalobcu podrobný prehľad nárokov voči žalovanému, realizovaných platieb a zápočtov úhrad, aby sa odstránili zrejme pochybnosti ohľadom postupu žalobcu, avšak tento dôkaz doposiaľ súdom zabezpečený nebol. Taktiež namietal, že súd prvej inštancie nevzhliadol v danom prípade potrebu aplikácie § 257 CSP, pričom uviedol, že na prvom pojednávaní uviedol, že v dôsledku starostlivosti o svoju matku poberá príspevok na opatrovanie, čo značí, že na strane žalovaného sú dôvody hodné osobitného zreteľa, nakoľko sa nachádza v zlej sociálnej situácii. Na základe vyššie uvedených skutočností navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil.

11. Žalobca vo svojom vyjadrení uviedol, že odvolanie považuje za účelové v snahe oddialiť vykonateľnosť exekučného titulu. Vo vzťahu k namietanej neprítomnosti na pojednávaní zo dňa 07.1.2022 uviedol, že žalovaný je v predmetnom konaní zastúpený kvalifikovaným právnym zástupcom, ktorý bol na uvedenom pojednávaní prítomný, a preto prítomnosť žalovaného potrebná nebola. Zároveň

vo vzťahu k namietanému premlčaniu nároku za rok 2018 uviedol, že je úplne logické, že ak žalobca podal žalobu pred uplynutím 3 rokov od doručenia vyúčtovania služieb žalovanému, nemohlo dôjsť k premlčaniu uplatneného nároku. Vo vzťahu k namietanému nezabezpečeniu dôkazov uviedol, že súd prvej inštancie podrobný rozpis úhrad žalovaného a vykonaných zápočtov obdržal a na základe týchto dôkazov dospel k záveru, že úhrady zo strany žalovaného boli realizované len v roku 2018 a táto skutočnosť nebola v priebehu konania medzi stranami sporu sporná. Žalovaný platby spojené s užívaním bytu dlhodobo neuhrádza a svojím konaním sa snaží oddialiť právoplatnosť a vykonateľnosť súdneho rozhodnutia, a preto aplikáciu inštitútu ust. § 257 CSP o trovách konania považuje za nedôvodnú a neakceptovateľnú. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a zviazal žalovaného na úhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Ďalšie vyjadrenia vo veci podané neboli.

13. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP, preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

14. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu prvej inštancie znemožňujúceho strane aby uskutočňovala jej patriace procesné práva a nesprávnym právnym posúdením, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

15. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

16. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Z podaného odvolania nepochybne vyplýva, že odvolateľ napadá výroky I. a III. rozsudku.

17. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že v prejednávanom prípade bola medzi stranami sporu uzatvorená dňa 02.01.2008 Zmluva o výkone správy, ktorá ma charakter spotrebiteľskej zmluvy, keďže žalobca, ako správca konal pri uzatváraní zmluvy rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti a predmetnú zmluvu uzavrel s vlastníkami bytov a nebytových priestorov bytového domu W., W. XX,XX,XX v I.. To že Zmluvu o výkone správy v zmysle ust. § 8a zákona č. 182/1993 Z.z. je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, vyslovil aj uznesením veľký senát Najvyššieho súdu v uznesení Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.04.2021, sp. zn. 1Vcdo/5/2019, ktorý sa zaoberal otázkou charakteru Zmluvy o výkone správy v zmysle predmetného zákona, pričom na posúdenie tejto otázky si vyžiadaval aj stanovisko ministra spravodlivosti Slovenskej republiky, generálneho prokurátora Slovenskej republiky a právnických fakúlt univerzít. V závere svojho uznesenia však konštatoval, že „pravidlá na ochranu spotrebiteľa sa uplatnia aj na zmluvy o výkone správy podľa §8a zákona č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov uzavreté medzi správcovskou spoločnosťou a vlastníkami bytov a nebytových priestorov, ktorí sú fyzické aj právnické osoby.“

18. Vo vzťahu k odvolaciemu dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci § 365 ods. 1 písm. h) CSP odvolací súd zdôrazňuje, že pod právnym posúdením treba rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových tvrdení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis

alebo ak síce správny právny predpis použil, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne závery (viď napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. Cdo 7/2010). Odvolací súd ma teda za to, že táto odvolacia námietka naplnená nebola. Odvolateľ vzhliadal nesprávne právne posúdenie veci najmä v tom, že súd prvej inštancie nesprávne posúdil otázku premlčania vo vzťahu k žalobcom uplatnenému nároku za vyúčtovanie nákladov spojených s užívaním a správou bytu za rok 2018. Odvolací súd, vo vzťahu k posúdeniu otázky premlčania nároku súvisiaceho s užívaním bytu za rok 2018, sa stotožňuje s posúdením súdu prvej inštancie. Oboznámením sa s predloženým súdnym spisom, ktorého súčasťou je aj Zmluva o výkone správy dospel odvolací súd k záveru, že tento nárok premlčaný nie je. Vychádzajúc z ustanovení predmetnej Zmluvy je zrejmé, že správca predloží vyúčtovanie nákladov najneskôr do 31.05. príslušného roka za predchádzajúci rok. V predmetnom konaní súd prvej inštancie riadne vymedzil začiatok a koniec plynutia premlčacej doby a správne vo svojom odôvodnení uviedol že žalobca vyúčtovanie nákladov spojených s využívaním a správou bytu za rok 2018 zaslal žalovanému dňa 27.05.2019. Teda nasledujúcim dňom začala plynúť premlčacia doba, ktorá uplynula 27.05.2022. Tým, že žaloba bola podaná na súde dňa 19.05.2022, stalo sa tak v zákonom stanovenej 3-ročnej premlčacej dobe. Pokiaľ ide o odvolaciu námietku nesprávneho posúdenia premlčania, tu odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v bode 49 odôvodnenia, s ktorým sa v plnom rozsahu stotožňuje.

19. Odvolateľ vzhliadol naplnenie odvolacieho dôvodu aj v zmysle ust. v § 365 ods. 1 písm. e) CSP aj v tom smere, že súd prvej inštancie nezabezpečil ním navrhovaný dôkaz, ktorý navrhol v odpore proti platobnému rozkazu, a to, aby súd vyžiadal od žalobcu podrobný prehľad nárokov voči žalovanému, realizovaných platieb a vykonaných zápočtov úhrad, aby boli odstránené pochybnosti. Odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že v tomto smere sa nemožno stotožniť s tvrdením žalovaného, keďže oboznámením sa s predloženým súdnym spisom tento prehľad úhrad ako dôkaz bol zo strany žalobcu predložený a z tohto dôkazu súd vychádzal pri zistenom skutkovom stave veci. Teda aj v tomto smere odvolací súd nevzhliadol naplnenie tohto odvolacieho dôvodu.

20. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že porušením práva na spravodlivý súdny proces sa rozumie taký závadný postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných práv strany sporu, ktoré jej poskytujú predpisy upravujúce civilný proces. O procesnú vadu, ktorá má za následok nesprávny procesný postup v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Odvolateľ vzhliadol porušenia práva na spravodlivý súdny proces v súvislosti s prejednaním veci v neprítomnosti žalovaného zo dňa 17.01.2023. Oboznámením sa s predloženým súdnym spisom odvolací súd dospel k záveru, že ani táto odvolacia námietka nebola naplnená z nižšie uvedených dôvodov.

21. Dôvodom neprítomnosti žalovaného na pojednávaní dňa 17.01.2023, na ktorom došlo k vyhláseniu rozhodnutia, ako to vyplýva zo žiadosti právneho zástupcu žalovaného bola choroba žalovaného, o čom svedčí aj potvrdenie o dočasnej práceneschopnosti (č.l. 95), ktoré je súčasťou súdneho spisu. Následne súd prvej inštancie oznámil právnomu zástupcovi žalovaného, že tento dôvod nepovažuje za dôležitý v zmysle ust. § 183 CSP, keďže žalovaný splnomocnil na zastupovanie v konaní právneho zástupcu. Uvedený postup je v súlade s § 183 CSP, z ktorého vyplýva, že pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Právna úprava obsiahnutá v ust. § 183 CSP má za účel zredukovať a eliminovať problémy súvisiace s dĺžkou súdnych konaní, a prispieť tým tak k naplneniu princípu procesnej ekonómie. Zároveň v zmysle jednej zo základných zásad civilného procesu platí, že vec sa má rozhodnúť spravidla na jednom pojednávaní a možnosť súdu odročiť pojednávanie je vnímaná skôr ako výnimočná. V tomto kontexte odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že vo vzťahu k sporným úhradám za obdobie roka 2018 je potrebné uviesť, že zo strany žalovaného došlo k uvedeniu chybného účtu IBAN, čoho dôsledkom bolo to, že žalobcovi neprešli úhrady od žalovaného vo výške 80,00 eur a vo výške 51,38 eur. Žalovaný bol prítomný na pojednávaní dňa 07.11.2022 a v tejto súvislosti, ak právny zástupca žalovaného trval na pojednávaní dňa 17.01.2023 na jeho výsluchu, tu odvolací súd v celom rozsahu poukazuje na odôvodnenie rozsudku v bode 57, s ktorými dôvodmi sa plne stotožňuje. Dôležité je podotknúť, že žalovaný bol počas celého priebehu prvoinštančného konania právne zastúpený splnomocneným advokátom, ktorý bol v zmysle splnomocnenia oprávnený zastupovať ho vo všetkých veciach pred súdmi v zmysle zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii v znení neskorších predpisov.

22. Vo vzťahu k odvolaniu o trovách konania a žalovaným namietanej aplikácii ust. § 257 CSP odvolací súd zdôrazňuje, že podobne ako súd prvej inštancie ani odvolací súd nevzhladol dôvodnosť aplikácie tohto ustanovenia. Žalovaný v predmetnom odvolaní síce uviedol, že sa stará o chorú matku, avšak nepredložil žiadne dôkazy preukazujúce dôvodnosť jeho tvrdení. Žalovaný už pred súdom prvej inštancie žiadal, aby v prípade jeho neúspechu z dôvodu jeho zlej sociálnej situácie, súd vzhladol dôvody hodné osobitného zreteľa a nepriznal stranám sporu náhradu trov konania. Súd prvej inštancie zhodnotil skutkové okolnosti v ktorých nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa pre nepriznanie náhrady trov konania úspešnému žalobcovi (bod 60. rozsudku) a odvolací súd sa s uvedenými dôvodmi plne stotožňuje. Pokiaľ žalovaný poukazuje, že je v zlej sociálnej situácii (stará sa o chorú matku) v tomto smere žalovaný žiadne dôkazy preukazujúce dôvodnosť jeho tvrdení nepredložil a iné dôvody hodné osobitného zreteľa nepreukázal.

23. Na základe vyššie uvedených skutočností odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu ako vecne správny potvrdil, vrátane správneho výroku o trovách konania.

24. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP Keďže žalovaný v odvolacom konaní nebol úspešný, odvolací súd priznal náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi v plnom rozsahu.

25. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).